

ребятами ты отвлекаешь их от слов преподавателя посторонними темами, которые мешают сосредоточить внимание на том что говорит лектор, и, самое главное, при этом ты отвлекаешься сама.

3. Далее, необходимо пояснить собеседнику, почему эта ситуация вызвала такие эмоциональные переживания. *Например, это приводит к тому что, ты не понимаешь учебного материала. В результате у тебя падает усвоение знаний и успеваемость.*

4. На следующем этапе важно выразить пожелания, в которых должны быть максимально конкретно описаны те действия, которые в дальнейшем ожидаются от собеседника. *Например, Настя, мне бы хотелось, чтобы эта ситуация изменилась, и ты перестала разговаривать на учебных занятиях на посторонние темы с ребятами, а старалась готовиться и проявлять заинтересованность к предмету, чтобы повысить свою успеваемость.*

5. Закончить «Я-высказывание» следует предложением о сотрудничестве, где за каждой из сторон определяется что она может сделать для улучшения ситуации. *Например, поэтому я предлагаю следующее: со своей стороны каждый раз, когда буду замечать что ты с кем то говоришь на паре или же собралась уйти домой, я буду обращаться к тебе чтобы вернуть твое внимание. Я готов(а) помочь тебе преодолеть трудности с успеваемостью и объяснить тебе то, что ты пропустила или не поняла. В свою очередь с твоей стороны, необходимо максимальное посещение занятий и заинтересованность в изучаемом предмете. Покажи это, и я с удовольствием помогу тебе!*

Правильно формулировать «Я-высказывание» без знания правил его построения и специальной практики достаточно сложно. Однако, применение данной техники помогает предотвратить актуализацию таких психологических защитных механизмов у собеседника как отрицание, реактивное образование, регрессия, рационализация и др., что позволяет избежать развития конфликтных отношений.

Бердега Анжелика Валерьевна

Одесский национальный морской университет

Научный руководитель: Зарембо Наталия Александровна, кандидат психологических наук, доцент

Одесский национальный морской университет

МЕТОДЫ АКТИВНОГО СОЦИАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКОГО ОБУЧЕНИЯ: ГРУППОВАЯ ДИСКУССИЯ

Методы активного социально-психологического обучения направлены на развитие коммуникативной компетентности, самостоятельного мышления, способности эффективно решать нестандартные задачи, прогнозировать ситуации, осмысливать свои действия, задействовать интуицию и возможности подсознания. При таком обучении личность становится более адаптивной в различных социальных ситуациях.

Групповая дискуссия – это метод активного социально-психологического обучения, заключающийся в организации проведения споров и дебатов между учащимися в специально организованных условиях, которые позволяют им свободно выражать свои мысли и мнения по обсуждаемому вопросу. При этом, в основу такого спора должны лечь логически обоснованные доводы, приготовленные участниками заранее или выработанные во время дискуссии.

Интерес к дискуссии как методу социально-психологического обучения связан с работами известного швейцарского психолога Жана Пиаже (1896-1980), занимающегося вопросами интеллектуального развития детей.

Пиаже показал, как благодаря дискуссии между сверстниками, а также старшими и младшими детьми ребенок отходит от эгоцентрического мышления и учится мысленно становиться на точку зрения другого.

Также в разработку метода групповой дискуссии свой вклад внес К. Левин, известный представитель социальной психологии. Его работы сыграли важную роль в изучении влияния групповых обсуждений на принятие творческих и управленческих решений в группе. Ученым было установлено, что групповая дискуссия повышает мотивацию и вовлеченность участников в процессе решения обсуждаемых проблем. К. Левин заложил основы принципов изучения групповой дискуссии как метода психологического воздействия.

Групповая дискуссия имеет различные сферы применения. В сфере обучения и научного общения она помогает сформулировать проблему, продвинуться в ее решении, а также обеспечить генерацию идей и поиск альтернатив. При диагностической работе этот метод эффективен в аттестации кадров, выявлении индивидуальных особенностей членов группы, групповых аспектов и типа команды. Во время коррекционной и психотерапевтической работы групповая дискуссия помогает в изменении отношения к

себе і к другим об'єктам і суб'єктам соціального миру; зміні структури групи, її норм і цінностей; також вона може виступати основою для інших методів (фокус-група, етап ролевої гри, соціально-психологічний тренінг).

При проведенні дискусії організаторам необхідно створити такі умови, щоб учасники ясно представляли собі предмет, загальні рамки дискусії і правила поведінки в час її проведення. Тому її початок повинен будуватися так, щоб актуалізувати наявні у учасників знання, ввести необхідну інформацію, створити інтерес до проблеми. Вступна частина групової дискусії може включати попереднє обговорення питання в малих групах або введення завдання виступити з повідомленням, що розкриває точку зору учасників на поставлену проблему.

Що стосується правил проведення дискусії, то ведучий дискусії повинен уважливо вислуховувати виступаючого, не перебивати його і не допускати перебивати інших учасників; не допускати особистої конфронтації між учасниками; зберігати неупередженість до виступів і не оцінювати самих виступаючих.

Крім того вказаних правил, учасники повинні дотримуватися черговості виступів і звертатися до обґрунтування своєї точки зору тільки до аргументованих доводів стосовно обговорюваного питання, не переходячи до особистості і не повторюючись.

Таким чином, метод групової дискусії допомагає навчитися виробляти загальне комунікативне вміння відстоювати свої позиції, навчає учасників аналізувати різні ситуації, вмінню виділяти важливе, грамотно сформулювати доводи і аргументи на користь своєї позиції. Він прививає вміння слухати і взаємодіяти з іншими учасниками, навчає передбачувати невисказані аргументи опонента і розкриває інтелектуальні можливості учасників.

Список використаних джерел

1. Кларин М.В. Інновації в світовій педагогіці: навчання на основі дослідження, гри і дискусії. (Аналіз зарубіжного досвіду) / М.В. Кларин. – Рига: НПЦ «Експеримент», 1995. – 176 с.
2. Кутбиддинова Р.А. Методи активного соціально-психологічного навчання: навчально-методическе посібник / Р.А. Кутбиддинова. – Южно-Сахалінськ: из-во СахГУ, 2014. – 136 с.

Дзіковська Марія Ігорівна

Природничий коледж

Львівського національного університету імені Івана Франка

Науковий керівник: Мачинська Наталія Ігорівна, доктор педагогічних наук, професор

Львівський національний університет імені Івана Франка

ЗАСТОСУВАННЯ КЕЙС-ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗАНЯТТЯХ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК СУЧАСНА ІННОВАЦІЯ

Світ швидко інформаційно змінюється і вимагає від нас швидких реакцій на зміни. Ми мусимо постійно удосконалюватися і замінювати звичайні традиційні методи навчання на інноваційні або ж поєднувати їх.

Інноваційність має характеризувати професійну діяльність кожного педагога. Нововведення (інновації) не виникають самі собою, а є результатом наукових пошуків, аналізу, узагальнення педагогічного досвіду педагога [1].

Звісно ми не можемо перетворити освітній процес на одні інновації (зміни). Застосування таких технологій – це продуманий, інформативний і цілеспрямований процес, який вимагає багато зусиль як зі сторони викладача, так і зі сторони студента.

Особливості та методи застосування сучасних педагогічних технологій таких як кейс-технології, були предметом вивчення багатьох науковців, зокрема: О. Браткової, Т. Бучинської, О. Гречановської, М. Гриньової, Н. Грицай, С. Іванова, Н. Мачинська, Т. Манглієвої, Т. Мостенської, Т. Рибачук-Ярової, Н. Романишин, І. Федулової, С. Шумської та ін.

Кейс-технологія – це назва технологій навчання, що представляють собою методи аналізу. Суть технології полягає у використанні конкретних випадків (ситуацій, історій, тексти яких називаються «кейсом») для спільного аналізу, обговорення або вироблення студентами рішення.

На думку Н. Мачинської, кейс-технології – це інтерактивна технологія для короткотермінового навчання на основі реальних або вигаданих ситуацій, спрямованих не стільки на засвоєння певних знань, скільки на формування в студентів професійних якостей і вмінь [2].

Ми погоджуємося з М. Скибою, що кейс-метод належить до інтерактивних, який «сприяє формуванню конструктивних, проєктивних умінь, вміння чітко й послідовно висловлювати свою думку, аналізувати, формулювати висновки» [3].